

[Arentoft]

negen af hr. Lasse Budtz og hans partifæller.«

Dette sidste citat er konfirmeret af min folketingsgruppe i dag, så dér, hvor jeg sagde »jeg«, gælder det hele fremskridtspartiets folketingsgruppe.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Der bruges i dag verden over mere end 1 mill. dollars pr. minut til oprustning. På 5 år er verdens militærudgifter fordoblet; de er nu ca. 600 mia dollars om året. Det svarer til, at 25 pct. af verdens samlede investeringer går til militære formål, og 1/3 af disse militære investeringer går til en fortsat atomoprustning, en atomoprustning, som for længst har nået et omfang, så alt liv kan udlettes. Dette er vanviddet sat i system.

Oprustningen repræsenterer ikke kun et uhyrligt forbrug af kapital og andre ressourcer, den har derudover en klart negativ virkning på de internationale relationer, sikkerhedspolitiske og humanitære.

Dertil kommer, at muligheden for at få dette vanvid standset eller blot under kontrol svinder dag for dag. Våbenhandelens konfliktspredning og den hastighed, hvormed våbentechnologien udvikler sig, lægger sig simpelt hen hindrende i vejen for kontrol. Det er derfor efter det radikale venstres opfattelse på høje tid, der bliver sat en stopper for såvel den konventionelle som den atomare oprustning. Mest aktuelt er det at få standset den atomare oprustning.

Atomoprustningen i Øst og Vest har nået et uhyrligt niveau. De tilhørende og skiftende militære doktriner om førsteslagsevne, andenslagsevne, fleksibel imødekommelse osv. har gjort atomvåbnenes tilstedeværelse til et mareridt for befolkningerne. Stadig flere vender sig derfor mod disse våben, nu så stærkt, at man må konstatere, at opstilling af nye atomvåben i Vesteuropa kan føre til en meget alvorlig splittelse inden for NATO.

Dertil er det altså kommet, og man må spørge: hvorfor? Blandt andet fordi stærke kræfter i USA i 1979 forhindrede fortsættelsen af en ellers meget lovende proces mod først at opnå aftaler om de langtrækkende strategiske atomvåben og senere om de kortrækkende taktiske atomvåben. Desværre var der europæiske regeringer, især de socialdemokratiske regeringer i England og Vesttysk-

land, som indirekte medvirkede ved ikke at presse på for at få USA til at godkende den SALT II-aftale, som i juni 1979 var underskrevet af Sovjets og USAs præsidenter.

Helmut Schmidts regering i Vesttyskland udtrykte direkte betænkelighed ved ratifikation af SALT II, fordi han mente, at USAs interesse for Vesteuropa herefter ville svækkes.

Trods amerikanske forsikringer om det modsatte arbejdede de socialdemokratiske regeringer i England og Vesttyskland stadig på af politiske grunde, som de sagde, at få gennemført en NATO-beslutning om modernisering af atomvåbnene i Vesteuropa. Dette mål blev nået med formuleringen af dobbeltbeslutningen i december 1979. De vesteuropæiske NATO-lande, hvoraf de fleste, deriblandt Danmark, havde socialdemokratiske regeringer, havde dermed presset en beslutning igennem om opstilling af 572 nye atomrakter. Hovedansvaret for dobbeltbeslutningen er dermed placeret, en beslutning, som de vesteuropæiske socialdemokratier i dag tydeligvis har fortrudt. Vi hilser velkommen, at der tydeligt er en ny holdning på vej hos socialdemokratierne.

Det er forståeligt nok, at man er blevet betænkelig, for hvis man analyserer den udvikling, der har fundet sted i de 4 år, dobbeltbeslutningen har været gældende, må man konstatere, at aftalen ikke har været egnet som grundlag for indgåelse af aftaler om begrænsninger i atomvåbenarsenalerne. Man kan konstatere, at dobbeltbeslutningens væsentligste virkning har været en dobbelt provokation udadtil mod Sovjet, der har fortsat oprustningen, og indadtil mod de vesteuropæiske befolkninger, der nu i stærkt stigende omfang vender sig mod de nye atomvåben.

Der er kun én lære at drage af dette, og det er, at atomoprustningen på begge sider har fået et sådant omfang, at der ikke findes noget brugbart endsige troværdigt argument for at gå længere. Nået dertil er der efter alt at dømme kun én mulighed for at komme videre ad forhandlingsvejen, og det er snarest muligt at få sammenkoblet forhandlingerne om de strategiske a-våben og de taktiske a-våben, altså at få koblet sammen INF-forhandlingerne og START-forhandlingerne.

Jeg bemærkede, at udenrigsministeren er kommet til en ny erkendelse på dette områ-